

Στους 65

Ω άνθρωπε της Μοίρας, παιδί του Θανάτου,
Είσαι τόσο κοντά αλλά και τόσο μακριά,
Αχτίνα σωτηρία το σκονισμένο παρελθόν
Μα είναι τόσο σκοτεινό και μακρινό όσο ποτέ.....

Κόκκινο το δάκρυ, μαύρος ο πόνος.....
Ω νέε, φεύγεις κι ας θέλεις να μείνεις,
Χάνεσαι κι ας θέλεις να σωθείς,
Πεθαίνεις κι ας θέλεις να ζήσεις.
Βουβές οι φωνές κραυγές ο πόνος,
Χέρια ανήμπορα να σε βοηθήσουν,
Μνήμες που δε θέλουν να σβήσουν
Ούτε να τελειώσει ό,τι δε ζούν.
Η καρδιά σου πάγωσε το αίμα,
Το σώμα κόλλησε στη φλόγα,
Μην μας αφήνεις πίσω πιά,
Πάρε ό,τι αγαπάς μαζί σου.....
Ω Ψυχή ανθρώπινη, Ψυχή γενναία
Το σώμα σε παλεύει, δεν αντέχει άλλο,
Λιώνει σαν το κερί κι εσύ το φιτίλι,
Πουθενά κλωστή, λεπίδι να πιαστείς.....

Μάνα κομμάτι σου η ψυχή που χάνεται,
Αίμα από το αίμα, σώμα από το σώμα σου.
Ούτε χέρι παρηγοριάς, μήτε μιλιά ελπίδας,
Τίποτα δεν έμεινε σε 'σένα...
Ω παιδί νέο, παιδί αμούστακο.
Σε δρόμο ανάδρομο πλέον προχωράς.....

Δεν ξέρεις που πατάς και που να πάς
Δίχως οδηγό πατέρα και άγγιγμα μητέρας.

Ζωή μου σ' αφήνω και μ' αφήνεις,
Δε θέλω να πεθάνω! Σ' αγαπώ!

Θέλω να σε δώ για το στερνό αντίο
Η φωνούλα και η ψυχή όμως τετέλεσται.
Θεέ γιατί μας στερείς τον εαυτό μας;
Που μας πας; Είναι νωρίς ακόμα....
Η πνοή του Χάρου ας σβήσει για λίγο....
Και τι δε θα έδινά για άλλη μια εικόνα!
Μια αγκαλιά μίσους, ένα δάκρυ χαράς.
Κανείς δε μας πόνεσε όλοι θα μας πονέσουν.
Τα μάτια σου το μαρτυρούν. Κλαίς.....

Σβήνουν οι φωνές οι τόσο γνώριμες.
Φεύγουν με ένα εισιτήριο χωρίς επιστροφή.
Ο πόνος κραυγής σβήνει τα λόγια...
Ελαφρύ το χρώμα που σας σκεπάζει.

Καλό σας ταξίδι.....

Μαρία Γιαννακοπούλου
Α τάξη

Γενικό Λύκειο Ζαχάρως